

LBRIS

We know
books

Alin Ariton

ÎNTOARCEREA ÎN INFERN

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1.

Visul

Nu știu de cât timp alerg, de unde vin sau încotro mă îndrept. Sunt într-o pădure cu arbori groși și înalți, ale căror coroane acoperă cerul. Din loc în loc raze de lumină pătrund printre crengi ca niște săbii lucioase care taie prin umbră. Gura îmi este uscată, inima îmi bate în piept de parcă vrea să iasă afară și aerul nu e destul. Plămânii mă ard și gâtul mă ustură.

În spatele meu se aud voci și respirații sacadate. Se apropie din ce în ce mai mult. Nu știu cine sunt și ce vor de la mine. Vreau să mă uit în direcția lor, să-mi văd urmăritorii și cât de aproape sunt, dar știu că nu pot pierde timpul. Trebuie să alerg. Trebuie să alerg mai repede. Trebuie să scap. Dacă mă prind, mă vor ucide. Simt asta.

Mă mișc cât de tare pot, dar picioarele mi se ridică cu

greu de la pământ, de parcă am plumb în ele, ca și cum însuși pământul mi le trage înapoi de fiecare dată când le ridic să fac un pas. Ce dracu' se întâmplă? De ce nu pot să alerg? Cine sunt ei? Ce vor de la mine?

Vocile se apropie din ce în ce mai mult. Nu înțeleg ce spun, dar recunosc limba. Sunt talibani. Dar cum e posibil? Eu sunt acasă. Nu-mi dau seama cum am ajuns aici și de ce mă urmăresc.

Genunchii încep să-mi tremure, iar picioarele nu mă mai ascultă. Abia îmi mai fac loc printre copaci. Abia mai respir.

Hai, Alex, aleargă! Nu te opri! Încă puțin!

E o poiană în față. Trebuie să ajung acolo. Poate acolo e mai mult aer, poate e cineva care să mă ajute, cineva care să mă salveze.

Mă împiedic de o rădăcină și cad chiar la intrare. Mă ridic repede, dar e prea târziu. Patru brațe mă prind și mă târăsc către mijlocul luminișului. Nu e nimeni aici, în afară de cei care m-au fugărit și acum m-au prins.

Cei doi mă pun în genunchi și mă țin în continuare strâns. Oricum nu mai pot să fug. Nu mai am putere. Picioarele mi s-au înmuiat și inima îmi bubuie în piept. Atât a fost. Atât am putut.

Îi văd cum ies de după copaci. Sunt îmbrăcați în negru și au capetele și fețele acoperite cu eșarfe. Sunt mulți. Cred că peste cincizeci. Acum au tăcut, nu mai spune nimeni nimic. Nu aud decât bătăile inimii. Au tăcut până și păsările care ciripeau în pădure.

Următorii se adună într-un cerc în jurul meu. Sunt

atât de mulți că unii se pun în spatele celorlalți, pe două sau trei rânduri. Se uită toți la mine. Privirile lor mă ard. Ura din privirile lor mă sufocă. Dar de ce? Cine sunt și de ce vor să mă omoare?

Dintre ei, se desprinde unul singur și se oprește fix în fața mea. O mână mă prinde de păr și îmi trage capul pe spate, cât să mă uit direct la el. Ochi negri, necruțători, plini de ură.

“Ce vreți de la mine?” strig către el, dar nu primesc niciun răspuns.

Cu un gest lent, își trage eșarfa de pe față și lasă să se vadă un nas acvilin și o barbă deasă și gri. Acum îl văd mai bine. Dumnezeu, îl cunosc! Știu cine e! Dar e imposibil! Nu are cum să fie aici. Nu are cum să fie în viață! E Ahmed Faizal! Ultima dată când l-am văzut a fost prin luneta puștii mele. I-am trimis un glonț în piept și a fost confirmat mort după aceea. Ce dracu' se întâmplă? Cum a supraviețuit? Cum a ajuns aici? Toți cei din jurul meu încep să-și dea eșarfele jos. Mă uit la fiecare în parte și îi recunosc. Corpul îmi tremură din ce în ce mai tare. Nu are cum. E imposibil. Toți cei din jurul meu sunt morți. Sau ar trebui să fie. Eu i-am omorât, unul câte unul. I-am privit prin lunetă, apoi am apăsât pe trăgaci. Dar cum? Cum se poate să fi supraviețuit toți? E imposibil. Pe unii i-am împușcat în cap. Nu aveau cum să fie în viață. Nu au cum să fie aici.

Sau poate... poate nu au supraviețuit. Poate sunt eu mort și asta e pedeapsa pentru ce am făcut. Pentru ce le-am făcut lor. Pentru ce le-am făcut familiilor lor. Poate asta e iadul

meu. Să fi privesc în ochi la nesfârșit și ei să mă tortureze pe vecie.

Ahmed Faizal scoate un pistol și mi-l pune în față, apoi începe să spună ceva în arabă. Nu înțeleg, dar recunosc câteva cuvinte. *Allah* și *blestem*. Se oprește o secundă, timp în care toți spun în cor "Allahu Akbar!", apoi continuă.

Ăsta e finalul. Când va termina de recitat blestemul, glonțul din pistolul lui Faizal îmi va găuri craniul. Voi sfârși așa cum au murit și ei. De glonț. Doar că acum s-a întors roata. Acum e rândul meu să fiu la capătul celălalt al țevii. E rândul meu să mor. Acum nu mai tremur, corpul îmi e paralizat. Inima îmi bate în continuare cu putere și respir sacadat. Urechile încep să-mi țiuie.

Privesc fix țeava pistolului din fața mea, iar la capătul ei pot vedea licărirea aurie a glonțului. Aproape că îmi văd chipul în ea. Mi-l imaginez trecându-mi prin piele, apoi prin os, apoi prin creier. Se va opri acolo, unde își va pierde strălucirea.

"Allahu Akbar!" aud încă o dată de la cei din jurul meu, apoi liniște, urmată de o pocnitură înfundată.

Tresar și mă ridic direct în fund. Inima vrea să-mi spargă pieptul și aerul nu mi-e de ajuns. Sunt ud de transpirație și cearceaful de sub mine e fleșcă. E întuneric, dar recunosc în fața mea comoda cu televizorul și ceasul care luminează 4:46. Mă pun la marginea patului și-mi iau fața în mâini. O durere îmi sfredelește capul, din tâmpile până în ceafă. Altă noapte, alt vis. Când dracu' o să se termine?

Iau telefonul de pe noptieră și opresc alarma. Nu știu de

ce mă mai obolesc să o activez pentru ora 6. Sunt ani buni de când nu m-a mai trezit. Altă inutilitate. Îmi amintesc că ultima dată când m-am uitat la ceas era 2:24. Aproape două ore și jumătate de somn. E ceva. Dacă nu ar fi fost vodca, probabil n-aș fi avut parte nici de atât.

Am nevoie de un duș rece, să spele transpirația de pe mine și să mă trezească. Mă ridic din pat și mă împiedic de sticla de vodcă. E goală. La naiba. Mi-ar prinde bine o gură acum. Ar amorți puțin presa care îmi apasă tâmpile. Cred ca mai e ceva în bucătărie. Îmi amintesc de un rest de coniac. Poate am noroc.

Intru în baie și din oglindă mă privesc doi ochi șterși, roșii de oboseală, cu cearcăne și riduri în jurul lor. Barba e crescută destul de mult. Ar trebui să mă rad. Dar n-am chef azi.

Privesc din nou ochii din oglindă și văd judecata din ei. Văd ura. Văd dezgustul. Văd crima.

"La ce morții tăi te uiți?" zic și pornesc apa de la duș.

2.

Diana

Mă apropii încet de ușa biroului ei și arunc o privire la ceas. 8:07. Cu fiecare pas pe care-l fac, respirația îmi crește în intensitate. Încerc să rememorez ce s-a întâmplat în săptămâna de după ultima ședință și mă-ntreb într-una cum a trecut așa de repede și de ce de fiecare dată când fac drumul ăsta către ea, mă simt ca un condamnat care urcă pe eșafod.

Mă opresc în fața ușii, respir adânc și expir zgomotos, îmi ridic mâna dreaptă și bat ușor de două ori. Apoi aștept și mă rog în gând să nu mi se răspundă.

“Intră,” se aude o voce de femeie.

La dracu’, o dată n-ar lipsi asta de la muncă, îmi spun. Apăs pe clanță și pășesc în micul spațiu al Dianeii care, după un an de când îl vizitez o dată pe săptămână, îmi este

aproape la fel de familiar ca propriul living.

Deși e un loc destul de înghesuit, nu mai mare de patru metri pe patru, încăperea e aranjată frumos și curat, cu câteva rafturi cu cărți în spatele biroului, în fața căruia sunt așezate simetric două fotolii. Are chiar și câteva plante pe pervazul geamului.

Femeia stă pe scaunul ei din spatele mesei de lucru, cu o agendă și o cană în față din care ies aburi. Cafea, dacă mă iau după miros.

“Bună, Alex! Ia loc!” îmi spune ridicându-și ochii și făcându-mi semn către unul dintre cele două fotolii maro închis, despărțite doar de o măsuță din sticlă.

“Bună!” îi spun așezându-mă pe locul meu obișnuit, cel din care pot vedea pe fereastră. De multe ori urmăresc păsările prin copacii din fața geamului Dianeii, în încercarea de a face timpul petrecut aici să treacă mai repede.

“Vrei o cafea?” mă întreabă, ridicându-se cu agenda în mână.

“Sigur, am mai băut una, dar mai merge,” bâigui eu, urmărind-o cum se apropie de mine, își lasă carnetelul pe măsuță și apoi pleacă în spatele biroului unde pe unul dintre rafturile bibliotecii are o cafetieră și câteva cani.

În urma ei rămâne o aromă de parfum floral. Unul dintre cele mai des folosite, probabil preferatul ei. Mi-a devenit atât de familiar, încât am început să îl recunosc în câteva secunde.

Revine cu o cană plină cu lichidul maroniu aburind, pe care o pune în fața mea pe măsuță. Ia loc apoi pe fotoliul

rămas liber, își pune un picior peste celălalt, apoi își ia agenda și o sprijină în poală.

Iau o gură, pun cana înapoi și îmi arunc privirea către ea. E îmbrăcată ca de obicei. Pantofi negri eleganți, fustă neagră deasupra genunchilor și cămașă albă impecabilă. Părul negru ca smoala îl are prins în coadă și pe față doar atât machiaj cât să îi scoată în evidență verdele din privire.

Nu e de mirare că toate femeile din unitate sunt invidioase. Una la mână, e singura persoană care nu este obligată să poarte uniformă militară și doi la mână, este unul dintre oamenii cu cea mai mare putere din sistem. Dacă ea spune că nu ești apt psihologic să îți faci treaba, ajungi ori șomer, ori la parcul auto, ca mine.

Am intrat prima dată în biroul ei cam acum un an, după ce am venit băut la program într-o dimineață și am sărit la gâtul unui coleg. De atunci mi s-a interzis accesul la arme și am fost repartizat la parcul auto, ca responsabil cu întreținerea vehiculelor. Tot de atunci am câte o întâlnire pe săptămână cu Diana, în care ea face pe psihoterapeutul și eu fac pe clientul.

“Cum ești? Ce ai făcut în săptămâna care a trecut?” sparge gheața deschizând agenda din care scoate un pix.

“Cum să fie? Ca de obicei. De acasă la muncă, de la muncă înapoi acasă, știi cum e. Nimic nou.”

“Cu coșmarurile cum mai e? Le ai în continuare?”

A trebuit să întrebe din nou de coșmaruri. De parcă nu știe. De fiecare dată mă întrebă rahatul ăsta și de fiecare dată răspunsul e același.

Trag aer în piept și strâng din dinți. Îmi iau privirea de la ea și o duc spre cana din fața mea.

“Da, tot le am,” răspund cât pot de calm.

“Vrei să îmi povestești ce se întâmplă în ele?”

“Nu, nu vreau,” aproape că mă răstesc. “De fiecare dată sunt aceleași întrebări. Le știu pe de rost de ceva timp. Am coșmaruri, ok? Le am de câțiva ani și probabil o să le am tot restul vieții. Și e în regulă, pentru că le merit. E un preț infim pentru ce am făcut.”

“Ce crezi că ai făcut ca să meriți să ai coșmaruri toată viața?” mă privește fix în ochi.

Aproape că pufnesc în răs. Știe foarte bine ce-am făcut. Toată lumea știe. La naiba, mi-au dat și o poreclă pentru asta. Iau încă o gură de cafea și așez ușor cana la loc.

“83 de oameni, Diana, asta am făcut,” îi răspund ridicând din nou privirea către ea. Tace pentru câteva secunde și își notează ceva în agendă. La fiecare ședință scrie câte ceva și nu-mi dau seama ce ar putea să tot adauge acolo. Ce e clar este că în scurt timp o să aibă nevoie de una mai groasă, că nu pare că ședințele astea se vor termina în curând.

“Alex,” revine ea, “îmi poți spune cum este să omori un om?” De data asta chiar îmi scapă un zâmbet. Nu-mi dau seama dacă vorbește serios sau dacă mă testează cumva. Probabil a doua variantă.

“Pe bune? Chiar vrei să știi asta?”

“Da, altfel nu aș fi întrebat.”

“Ei bine, este ușor. Chiar foarte ușor. Doar îndrepti arma către el și apeși pe trăgaci. Să trăiești după aceea cu asta

este partea grea,” îi spun, ducându-mi din nou privirea în cană. Pe șira spinării începe să-mi plimbe un roi de furnici, un gust metalic îmi umple gura și stomacul mi se face ghem.

“Chiar și dacă cel pe care l-ai omorât este un om rău, un criminal?”

“Nu contează, e tot o viață luată,” îi răspund aproape șoptit, cu ghemul care îmi urcă din stomac spre gât. “Știi,” continui eu privind-mi mâinile cum tremură, “prima dată când am omorât pe cineva, am vrut să mă sinucid. Toți mă felicitau și nu înțelegeam de ce. Tocmai omorâsem un om, luasem o viață. Trebuia să fiu pedepsit, nu felicitat,” și nodul îmi ajunge în gât, abia lăsându-mă să respir. Diana tace. Își închide agenda și o așează pe măsută, apoi se apleacă spre mine și mă prinde de mână. Pielea ei caldă îmi mai calmează puțin tremuratul, dar nodul e tot acolo. Aerul e greu și neîndestulător. Își lasă capul mai jos și-mi caută privirea. Mă uit la ea și aproape că izbucnesc în lacrimi. Nu reușesc să îi susțin privirea mai mult de o secundă și mi-o mut înapoi la cafea.

“Te pedepsești tu singur destul, Alex. Nu mai e nevoie să te pedepsească și alții.”

Se lasă liniștea și nu-mi dau seama cât timp trece până când telefonul fix de pe biroul ei începe să sune.

“Trebuie să răspund,” spune, apoi îmi dă receptorul șoptindu-mi că e comandantul unității și că vrea să vorbească cu mine.

“Plutonier major Avram,” zic, așteptând să-mi răspundă vocea colonelului.

“Dumitriu sunt. Vino urgent până la mine în birou, trebuie să vorbesc ceva cu tine,” și închide fără să mai apuc să spun ceva.

“Trebuie să plec,” îi spun Dianei, care între timp s-a poziționat în fața ferestrei și privește afară.

“Bine,” îmi răspunde întorcând capul către mine. “Ne vedem luni la aceeași oră?” Confirm din cap și mă îndrept către ușă fără să mai spun nimic.

Nodul din gât e tot acolo, dar după ce închid ușa după mine începe să se micșoreze și să mă lase să respir în voie. Mai stau câteva minute acolo, îmi iau fața în palme, apoi mi le trec prin păr. Cu ocazia asta îmi dau seama că tremuratul a dispărut și am din nou control asupra lor. Nu știi dacă mai vreau astfel de ședințe, iar gândul că o să mă întorc aici peste o săptămână nu-mi oferă nici cea mai mică consolare.

3.

Clipul

Biroul colonelului Victor Dumitriu, comandantul unității de infanterie din care fac parte, este ceva mai mare decât al Dianei și mult mai dezorganizat. Are un teanc de hârtii împrăștiate peste tot, cu câteva pixuri presărate peste ele. În spatele mesei de lucru sunt două dulapuri în care colonelul își ține câteva haine de schimb și sticle de whisky pentru "protocol". În cameră miroase a cafea și tutun și îl găesc în fața ferestrei deschise, trăgând avid din obișnuita țigară, care nu-i lipsește aproape niciodată din colțul gurii. Umblă vorba prin unitate că Dumitriu fumează și în somn. Nu a fumat întotdeauna atât de mult. A ajuns așa acum vreo cinci ani, după ce l-a părăsit soția, luând cu ea și cei doi copii ai lor.

"A dracu' căldură, nu e nici nouă dimineața și deja e

cald de mori," îmi zice ștergându-și fruntea cu un șervețel. "Îmi pare rău că a trebuit să întrerup întâlnirea cu Diana, dar trebuie să-ți arăt urgent ceva," continuă el, făcându-mi semn cu mâna să mă așez pe scaunul din fața biroului.

"Nu e nicio problemă, pot reveni la ea altă dată," îi răspund, încă cu gândul la discuția cu Diana. De regulă sunt ușurat când plec de acolo, ca și cum tocmai aș fi ieșit din carceră. Acum e altfel de ușurare, nu că s-a terminat, ci că am reușit să scot puțin din veninul din mine.

"Îți arăt un clip, și după aia îți spun despre ce este vorba," spune colonelul și întoarce monitorul de pe birou ca să pot vedea și eu în el.

Dumitriu dă play clipului și pe ecran apar patru persoane care stau în genunchi, trei bărbați și o femeie, flancați de doi bărbați cu fețele acoperite și cu câte un AK-47 în mâini. În spatele lor se află un altul, cu fața acoperită, care ține în mâna dreaptă o macetă. Pe perete e agățat un steag islamic verde, cu câteva cuvinte în arabă și o sabie sub ele.

Bărbatul cu macetă spune ceva în arabă, apoi unul dintre bărbații în genunchi citește de pe o foaie un mesaj în engleză care spune că cei patru sunt reporteri britanici și americani, că au fost răpiți de gruparea bărbatului cu macetă și că aceștia cer în schimbul celor patru reporteri eliberarea a o sută de prizonieri talibani capturați de forțele americane și engleze. Se dă un termen de o săptămână pentru efectuarea schimbului de prizonieri, iar dacă acesta va fi depășit, reporterii vor fi executați. Clipul se încheie cu un "Allahu Akbar!" rostit de bărbatul cu macetă.